

FANTASIE VERHALEN RIJK

RIDDERS PIRATEN ASEMMA'S

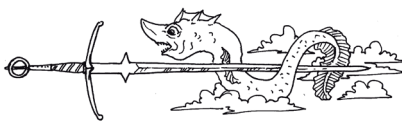
Reza Madhar

Paramaribo, 2022

PUBLISHING SERVICES SURINAME

1. Amar

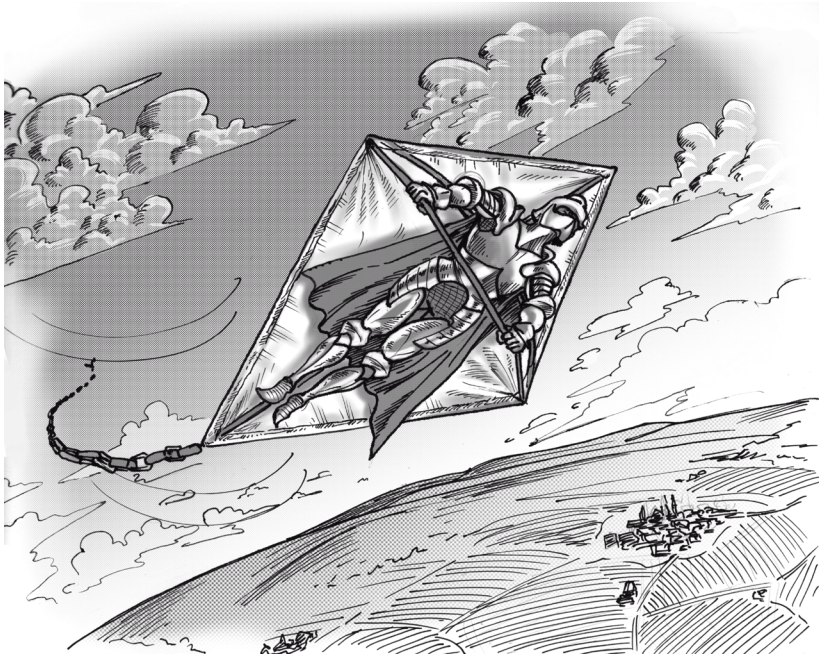
Onder het licht van zijn bureaulampje schreef een jongen van twaalf haastig met slordige letters in een dik schrift. Het verhaal borrelde in zijn hoofd en moest zo gauw mogelijk op papier. Amar schreef zo vlug als zijn pen hem kon volgen.

De ridder die uit de lucht viel

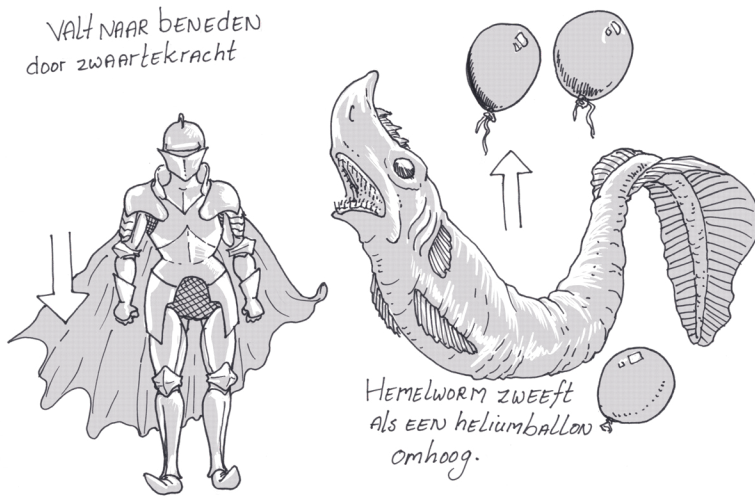
Saint Vincent, de ridder, had een groot probleem: zijn vlieger had een scheur. Dat zou geen probleem zijn geweest als het ging om een vliegertje, zoals kinderen vaak in vliegertijd oplaten. Nee, dan niet. Maar Saint Vincent was een volwassen man, die in een zwaar harnas aan een enorme vlieger hing. Eerst had hij kilometers hoog in de lucht gezweefd, maar nu viel hij.

Wat kon erger zijn dan dat, vraag je je af? Wel, er was een worm die de ridder achterna zat. Dit zou ook geen groot probleem zijn, als het ging om zo'n aardwormpje dat zich in de aarde nestelt en alleen na regenval naar boven kruipt. Dan zou het geen probleem zijn. Maar het was geen aardworm! Het was een hemelworm! Deze enorme monsters, die zich nestelen tussen de wolken, hebben de gewoonte af en toe naar beneden te komen om een koe te graaien.

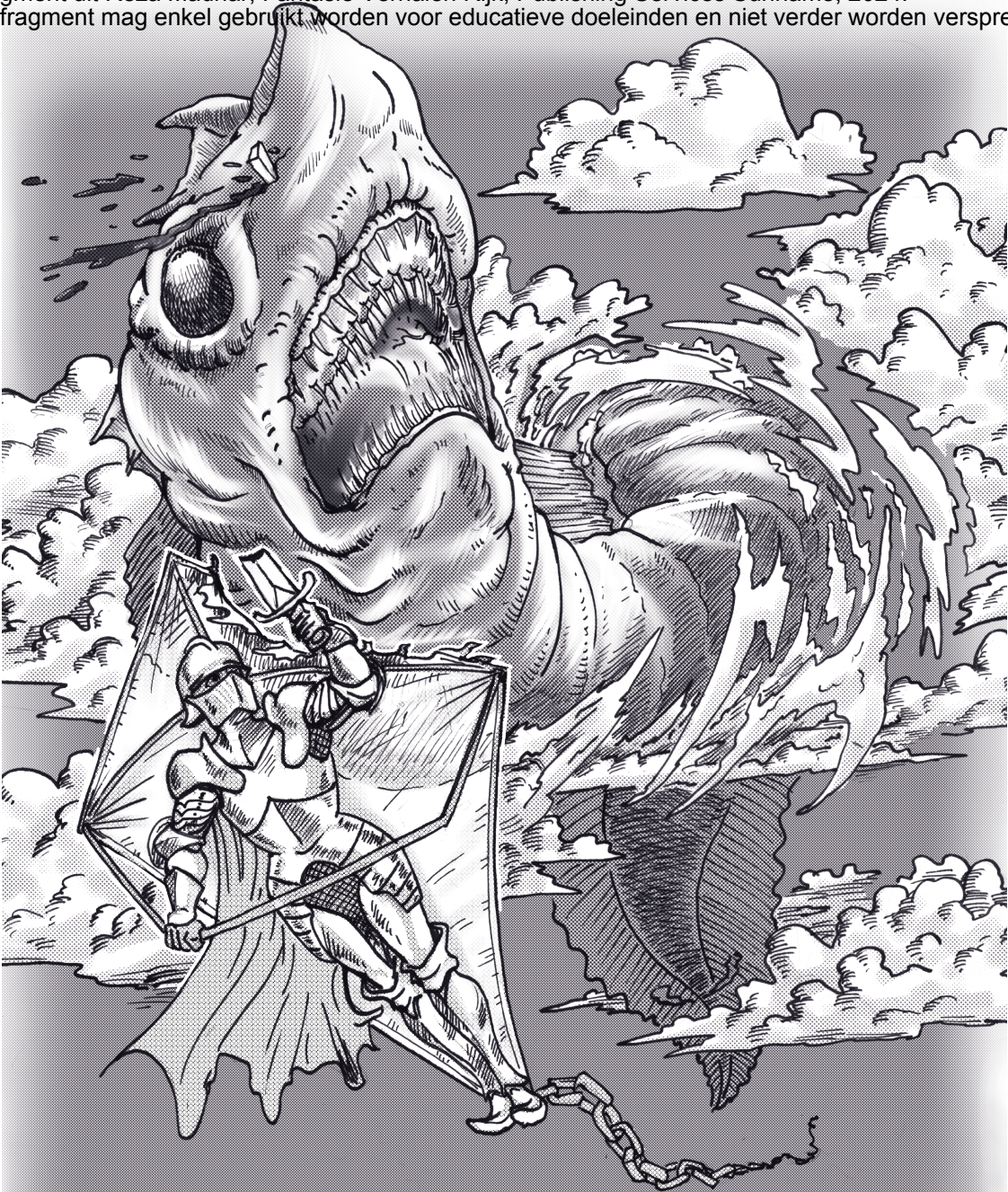
De worm die Saint Vincent bedreigde, was de schrik van de boeren in de omgeving. Hun vee was nooit veilig. De arme boeren hadden Saint Vincent om hulp gesmeekt. Ze boden hem de weinige zilverstukken die ze bezaten. Het maakte voor Saint Vincent niets uit. Of ze hem nu goud, zilver of brood gaven; hij had, toen hij ridder werd een eed afgelegd dat hij altijd een mens in nood zou helpen. Zo gebeurde het dat hij en de boeren een berg beklommen waarvan de top hoog boven de wolken uitstak. De boeren bonden hem aan een enorme vlieger vast. Vervolgens stootten ze hem van de berg af. Even later zweefde hij tussen de wolken. De hemelworm had hem bijna direct in de gaten. Saint Vincent kon nauwelijks de vlieger sturen, maar elke keer als de worm dichtbij kwam, gooide de wind hem hoger en hoger.

Hemelwormen bestaan net als alle hemeldieren uit meer lucht dan vlees. Een mens wordt door de zwaartekracht naar de aarde getrokken. Bij hemelwormen is het juist omgekeerd. Ze moeten veel moeite doen om de grond te bereiken, omdat ze steeds getrokken worden naar de ijle lucht hoog in de hemel. Daar zijn hemelwormen in hun element.

Terwijl de wolken het zicht van Saint Vincent hinderden, schoot de worm steeds van verschillende richtingen uit naar de arme ridder. Al gauw was de vlieger in stukken en de ridder verloor snel hoogte. Af en toe zag hij de kop van de worm tussen de wolken door schieten. Deze kon elk moment happen. Saint Vincent hield zijn zwaard gereed. De worm verraste hem van achteren, maar hij wist het beest toch te raken. De worm schreeuwde en schudde hard met zijn kop. Saint Vincent werd weggeslingerd en sneed daarbij enkele wolken middendoor.

Fragment uit Reza Madhar, Fantasia Verhalen Rijk, Publishing Services Suriname, 2024.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.

Toen hij zijn balans in de lucht weer gevonden had, zag hij dat de worm hem naar boven had gegooid. Onder hem kronkelde de worm van pijn. Saint Vincent keek naar zijn zwaard. Het lemmet was afgebroken. Hij hield alleen het gevest vast. Toen hij door de gaten van zijn helm naar de worm keek, zag hij het lemmet nog uit de kop van het monster steken. De zwaartekracht trok hem weer naar de aarde. De worm worstelde ook om niet hoger de lucht in getrokken te worden. Saint Vincent ging naar beneden en de worm naar boven.

Je vraagt je misschien af hoe het komt dat een hemelbeest niet in de oneindige ruimte boven ons verdwijnt. Wel, de hemelworm is zo licht dat hij, zolang hij in beweging blijft, overal kan gaan, in elke richting. Net een walvis in zee! Als de hemelworm slaapt, drijft hij vanzelf naar boven. Dat hij dan toch niet in de oneindige ruimte verdwijnt, komt door de hemeleilanden die op vaste plekken in de lucht zweven. Een hemelworm hoeft alleen onder zo'n eiland te kruipen om niet naar boven getrokken te worden.

Het was heel toevallig dat de ridder juist op het meest nodige moment zo'n hemeleilandje beneden zich zag. 'Eiland' was misschien een overdreven benaming. Het was een hemelrotsje. De ridder twijfelde. Zou dit wel een echt hemeleiland zijn? De rots leek veel te klein als slaappleaats voor een hemelworm. Hij kon er niet te lang over denken, want hij viel steeds verder. Hij probeerde zoveel mogelijk naar de rots toe te zwemmen in de lucht. Hij moest dichterbij zien te komen! Als hij miste, zou hij te pletter vallen op aarde. Of erger, in de bek van de worm.

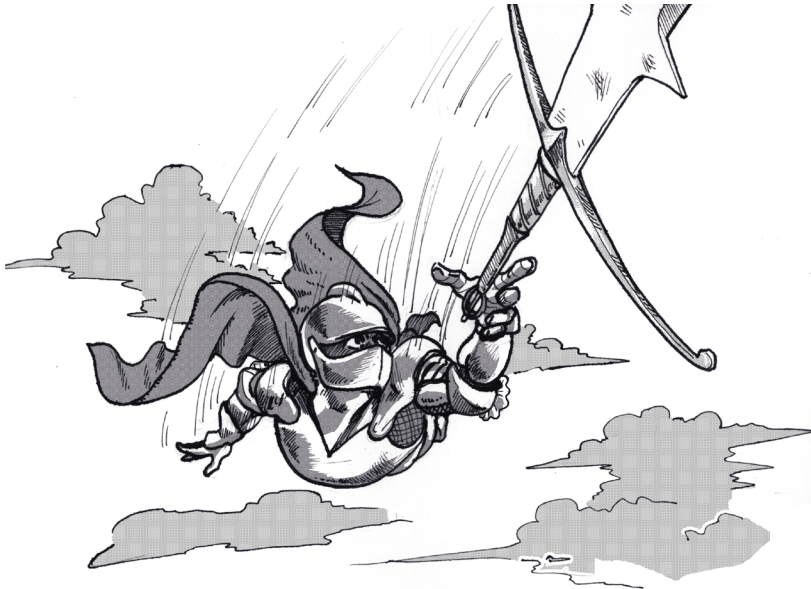
Gelukt! Zijn handen grepen het eilandje, maar zijn vaart was zo groot dat het niet lukte om iets goed vast te grijpen. Zijn lijf schuurde langs enig houvast. Zijn voeten schopten wild.

Nee, nee, nee! Au!

Zijn voet deed plotseling pijn. Hij had tegen wat hards geschopt. Er was iets onder het hemeleiland, maar hij kon niet zien wat. Automatisch kruiste hij zijn benen om het object dat zijn voet had geschopt. Daar hing de ridder Saint Vincent, ondersteboven aan zijn knieën.

Veel tijd had hij niet om zich erover te schamen. De hemelworm had hem weer gevonden en ging in de aanval. De ridder zag de ronde mond met de ontelbare, scherpe naaldtanden dichterbij komen. Hij spande al zijn buikspieren om zichzelf naar boven te werpen. Het lichaam van de worm schuurde tegen hem aan, maar hij bleef heel. De hemelworm verdween tussen de wolken.

Saint Vincent wist dat hij niet veel tijd had. Hij keek naar het object waar hij aan hing.

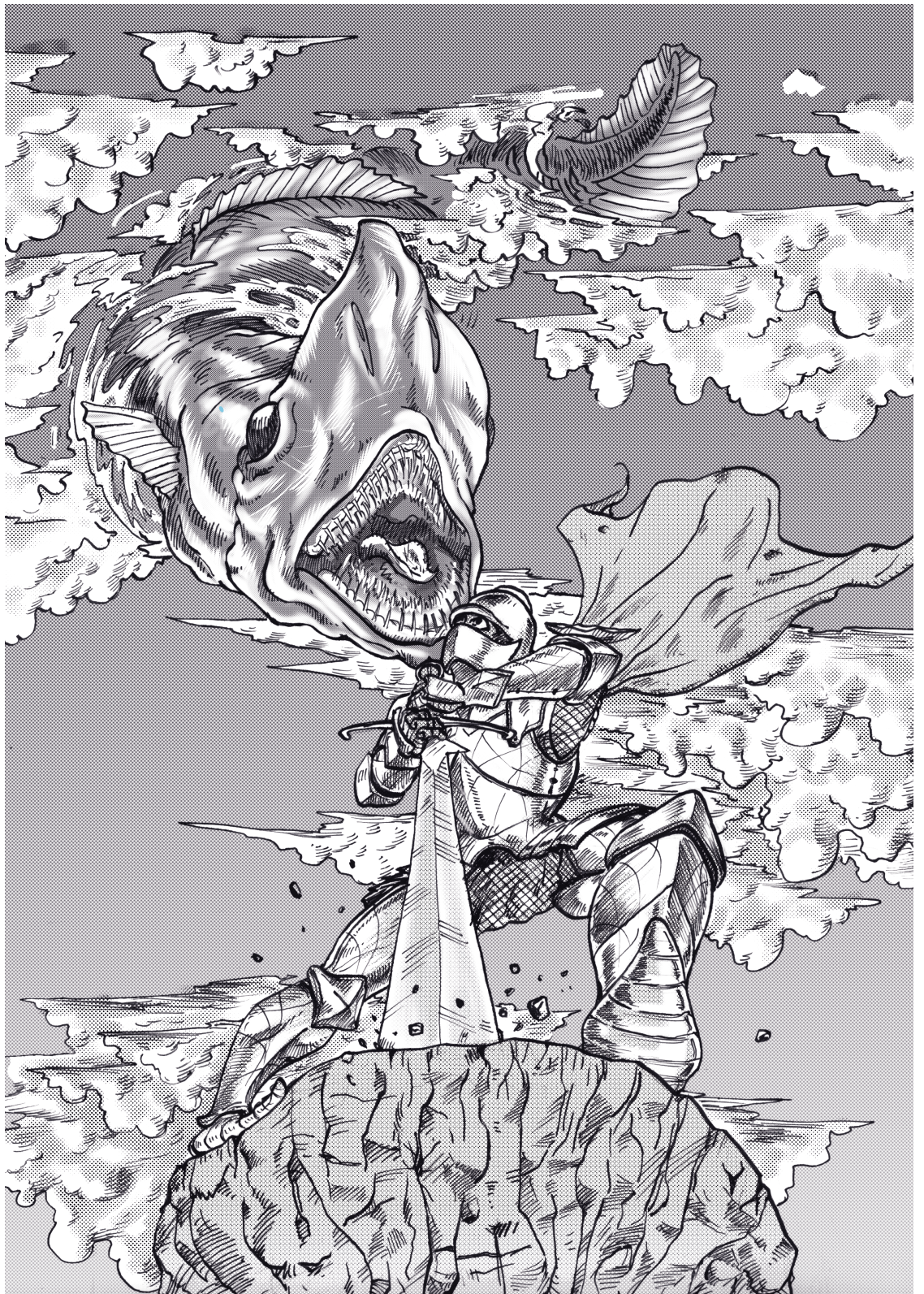

Het was een Zweihänder. Dat is Duits voor tweehandig. Je spreekt het uit als 'Zwaihender'. Het was een enorm lang zwaard met een lang lemmet, een lange pareerstang aan het heft en een kleine pareerstang aan het lemmet van het zwaard zelf. De hendel was van oud leer, maar onaangetast. Het ijzer had geen enkel roestplekje en glom in het licht van de zon. De ridder voelde de scherpte van het lemmet met het zachte gedeelte van zijn handschoen. Vlijmscherp. Oké dan.

De hemelworm kon elk moment komen. De ridder hield met beide handen het heft vast en drukte zijn voeten tegen de bodem van het hemeleiland. Zo probeerde hij met alle macht het zwaard uit het gesteente te trekken. Maar hij kreeg er geen beweging in. Het zat muurvast. Hij trok en trok. Hij kon de hete adem van de hemelworm al bijna op zijn rug voelen.

En daar was de worm, exploderend uit een wolk. Bek wijd open, tanden nat en slijmerig. Saint Vincent veranderde van positie en trok weer met al zijn kracht. Het zwaard bewoog een beetje. En daar....-

“Amar!”

De twaalfjarige jongen schrok zo erg dat zijn pen uit zijn handen vloog.

“Amar! Je slaapt nog niet?”, riep zijn moeder boos. “Het is al bijna halftien, je hoort al lang in bed te zijn!”

“Ik kom, mama, ik kom! Ik moet dit nog effe afmaken”, protesteerde Amar.

Hij was al gebaad en gekleed om naar bed te gaan. Maar onder de douche had hij een idee gehad, dat hij ongeduldig in zijn hoofd hield, terwijl hij zich aankleedde. In plaats van naar bed te gaan, was hij naar zijn bureau gegaan en had hij zijn speciale schrift gepakt.

Het was een dik schrift met een harde kaft, zoals je dat bij boeken zag. In dat schrift had Amar een heleboel verhalen geschreven. De meeste gingen over de ridder Saint Vincent en zijn avonturen. Het waren verhalen over fantasiefiguren, zoals gierige draken en vriendelijke reuzen.

Het idee van een ridder die vloog met behulp van een vlieger kwam van een kinderboekje dat ging over een jongen met een grote vlieger. Amar stelde zich voor hoe het zou zijn om te vliegen door de wolken. Wat voor vreemde beesten zouden er daar verborgen zijn?!

“Amar, je hoort nu in bed! Kom nò, je kan morgen na school doorschrijven. Ay, deze jongen”, mopperde zijn moeder.

Amar legde haastig de pen neer. Hij kroop in bed en deed zijn ogen dicht. Tenminste, tot zijn moeder het licht uit had gedaan en hij haar hoorde weglopen.

Daarna pakte hij vanonder zijn kussen een verfrommeld stuk papier en een potloodje. Amar had dit wel vaker gedaan: schrijven in het donker. Hoewel het nauwelijks verstaanbaar was voor een ander, kon hij het nog wel lezen. Hij moest het nu opschrijven anders zou het vervliegen uit zijn hoofd. Met slordige krassen schreef hij...

De ridder die uit de lucht viel (vervolg)

Saint Vincent kon de hete adem van de worm voelen. Net voordat het beest zich vanuit een wolk op hem stortte, trok de ridder de Zweihänder uit het gesteente. Het eilandje viel uiteen in grote klompen klei en steen. Ondersteboven vallend stootte Saint Vincent toe zo hard als hij kon. Het lange lemmet schoof door de kop van de hemelworm.

Het monster slaakte een laatste doodskreet. Zijn lichaam verslaptte. Zijn staart zweefde de lucht in. De ridder had op de kop van het beest bodem gevonden voor zijn voeten. Door zijn gewicht kon hij bovenop de verslagen worm zachtjes naar de grond zweven. Hij bewonderde het uitzicht. Hij zag bossen die zich als stoppelige groene vlakten verspreidden over het land. Aan de andere kant was de zee, die zich helderblauw tot de horizon uitstrekte. Hij zag het dorp en de boerderijen van de mensen die hem gesmeekt hadden om hen van de hemelworm te verlossen.

Dichterbij gekomen, kon hij ook de mensen onderscheiden. Ze wezen naar hem en leken te juichen. Hij durfde niet te zwaaien. Straks zou hij controle verliezen en van het beest vallen. Pas toen hij nog ongeveer een halve meter te gaan had, sprong hij op de grond. Hij trok de Zweihänder los uit de levenloze worm. Het zwaard was net zo lang als hijzelf.

Bevrijd van het gewicht van de ridder, zweefde het enorme lichaam als een ballon naar de hemel. Saint Vincent bleef kijken hoe de worm steeds kleiner en kleiner werd en uiteindelijk als een stipje tussen de wolken verdween.

